

Türtk - İş Kongresi'nin C.H.P'li Misafiri

1971 yılında, C.H.P. genel sekreteri **Bülent Ecevit**, Türk-İş Kongresine kendisini temsilen katılmak üzere Namık Saygı'yı Erzurum'da yapılacak olan kongreye göndermişti. Bu genç eczacılık fakültesinde öğrenciymiş.

Namık Saygı, Erzurum'a gelince kredi yurtlarında kalan hemşehrısı **Nazif Demir**'i görmek istemiş. Namık Bey yurda gittiği sırada Nazif, arkadaşı Hamza Kara ile ikinci namazını kılıyorlarmış. Namık Bey onları bu hâlde görünce birden sinirlenmiş ve feveran etmeye başlamış:

“Millet açlıktan kıvranırken, peynir ekmek bulamazken, siz burada ne ile uğraşıyorsunuz! Namaz kılacak zaman mı? Hangi asırda yaşıyoruz. Bu milleti sevmek böyle mi olur?” demiş.

Nazif şaşırıp kalmış. Ne diyeceğini bilememiş. Sonra, *“Sen bir fikir adamısın, hemen böyle feveran etme. İstersen gel seni bir din alimine götürüyüm. Bunları onunla tartış.”* demiş. Namık Bey kendinden emin bir şekilde hemen kabul etmiş ve beni ziyaret etmeye karar vermişler.

Onlar geldiklerinde biz de ikinci namazını kılmış, oturuyorduk. İçeriye önce Hamza, arkasından Namık Bey ve en son Nazif girdi. Nazif, Hamza ile Namık Bey'i yukarı odaya gönderdikten sonra yanımıza geldi.

“Hocam bu adam benim hemşehrım Namık Saygı'dır. Eczacılık fakültesinde okuyor. Buraya Türk-İş kongresine katılmak için Ecevit göndermiş. Tam bir Marksist'tir. Fakat öyle alelade bir militan değil, tam bir fikir adamıdır.”

dedi ve başına gelenleri anlattı. Ben de yanımda bulunan **Alaaddin** ve **Celaeddin** Beyleri onların yanına gönderdim. Biraz sonra da ben yanlarına çıktım. Önce kim olduğunu ve ne iş yaptığını sordum. Eczacıyım deyince,

“Yahu sen nerelerdeydin? Senelerdir bir eczacı arayıp duruyordum. Şimdi sen kendi ayağınla buraya geldin. Ben seni gökte ararken yerde buldum. Benim büyük bir derdim vardı. Onun çaresini arıyordum. Bu derdime bir çare bul.” dedim.

Namık Bey sözlerimi tam bir şaşkınlıkla dinliyor, diğer arkadaşlar da sözün nereye varacağını merak ediyorlardı. Sözlerimi şöyle sürdürdüm:

“Yakında benim annem vefat etti. Ben de bir gün öleceğim. Ben daha dün yoktum, yarın da ölüp yok olacağım. Ben nereden geldim? Bu dünyadaki vazifem ne? Daha sonra nereye gideceğim? Bunları düşündükçe gözümde uyku girmiyor. Çok rahatsız oluyorum. Benim bu derdime bir çare bulabilir misiniz?”

Namık Bey neye uğradığını şaşırılmış bir halde beni dinliyordu.

Devam ettim:

“Şimdi bunları bırakalım da, şu ekonomiye bakalım. Diyelim ki siz ekonomiyi düzelttiniz. İnsanların hepsi büyük zenginler oldular. Hatta o kadar zengin oldular ki, yedikleri bir lokmanın değeri üç altın kıymetinde. Hepsi saray gibi evlerde yaşıyorlar. Atlas çarşafında, ipek yorganlarda uyuyorlar. Bu şekilde fevkalade besleniyorlar.”

Peki ülkemizde insanlar ne kadar yaşıyorlar?” diye sordum.

“60 veya 65 yıl yaşarlar.” dedi. Ben, *“Olmaz!”* dedim, *“Bu şekilde beslenmeye 65 yıl ömür yeter mi? Yetmez! Şöyle en az 130 yıl yaşasınlar.”*

Peki bu insanlar ortalama kaç kilo geliyorlar?” diye sordum. Şaşkın bir şekilde **“Ortalama 65 kilo civarı”** dedi. Ben yine itiraz ettim:

*“Olmaz! Böyle beslenen insanlar hiç 65 kilo olur mu? Gel o da 130 kilo olsun. Ama o kadar yaşasalar bile bu ömür sonsuza kadar sürmez. 130 yaşına kadar yaşadıktan sonra ne yapacağız. Yapacak başka şeyimiz kalmıyor, bir gün Namık Bey’in hanımı yatak odasına giriyor ve Namık Bey’in kalp krizinden öldüğünü görüyor. Başlıyor bunu ne yapalım diye düşünmeye. Ben de hoca olduğum için bana geliyor. Ben, ona Namık Bey’i anne-babasına götürün diyorum. Fakat onlar da kabul etmiyorlar. **‘Ölü adam ne işimize yarar, birazdan kokmaya da başlar.’** diyorlar. Tekrar bana geliyor, o zaman muhtara götürmesini söylüyorum. Fakat anne babasının kabul etmediğini muhtar hiç kabul etmiyor. Ben de, **‘O halde başka çare kalmadı, götürüp bir hendeğe gömelim’** diyorum. Biz de onu bir hendeğe gömüyoruz. Anne babasının kabul etmediği Namık Bey’i hendeğe öyle güzel karşıyorlar ki! O geldi diye bayram yapıyorlar. Bu bayram*

yapanlar kim biliyor musun? Mezarlık fareleri. **'Her lokması üç altın olan yiyeceklerle beslenmiş bir adam geldi, hem de tam 130 kilo.'** diye seviniyorlar."

Sohbeti şöyle devam ettirdim:

"Bu gün dünyanın her tarafında görünen huzursuzluklar, menfî hareket ve isyanlar hep imansızlığın doğurduğu neticelerdir. Zira bu isyanların ana kaynağı yalnız mide değil ki bir lokma ekmekle ihtiyacı def olsun. **Aç kalan ruhtur, akıldır, kalptir.** Beşerdeki bu huzursuzluk ve ihtilâller hep manevî açlığın neticesidir. Cismanî ihtiyaçlar dünyevi, fani ve mahduttur. Ruhî ihtiyaçlar ise ebedîdir. İnsanın manevî ihtiyaçları maddî ihtiyaçlarından çok daha önemlidir."

"İnsan denilen bu ulvî mahluku sadece bağırsaklarını beslemeye mahkum etmek, onun aklını kesip de midesine yedirmek gibidir. İnsana gerçek huzuru yaşatan manevi değerlerdir. **Manevî değerlerin temeli ise imandır, fazilettir, ibadettir.**"

Bu şekilde akşam namazına kadar konuştum. Hiç ağzını açmadan beni dinledi. Sanki dili tutulmuştu. Arada sorduğum suallerime bile zorla cevap veriyordu.

Akşam ezanı okununca ben:

"Ezan okundu. Sen bize müsaade et akşam namazını kılalım." dedim. Tam biz kalkarken bir de baktım, çoraplarını çıkartıyor."

"Ben de sizinle beraber namaz kılacağım." dedi.

Gerçekten de bizimle birlikte akşam namazını kıldı. Namazdan sonra Ayet-ül Kübra'yı okuttum ve izah ettim. Yatsı namazına kadar da ders sürdü. Pür dikkat dinledi. Daha sonra Erzurum'dan ayrılacağı zaman arkadaşlar onu uğurlamaya gittiler. Erzurum'dan gözleri yaşlarla dolu olarak ayrıldı.

Bir müddet sonra bize bir mektup yazmıştı. Mektup o kadar içtenlikle ve güzel yazılmıştı ki, mektubu okuyan herkesin gözleri yaşardı. Mektubun şu kısmı aklımda kaldı, **"O gün söyledikleriniz hâlâ kulaklarımda çınlayıp duruyorlar!.."**